

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. december 9.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTEN AJÁNDÉKA: AZ ELHÍVÁS

Lekció: Lukács 14,15-24

Alapige: Róma 11,29

... hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.

Imádkozzunk!

Urunk! Hálás szívvel köszönjük neked ezt a ma reggelt is. Áldunk, hogy minden nap meg-megújul, nagy a te kegyelmed és hűséged. Köszönjük, hogy kegyelmességed az, hogy még nincs végünk, mert nem fogyatkozik el a te irgalmasságod.

Dicsőítünk téged változhatatlan, örök szeretetedért, Urunk, amellyel az emberiség, a teremtett világ iránt vagy, és magasztalunk azért a kimondhatatlan ajándékért, amelyet néped számára készítettél. Mindazok számára, akiket kiválasztottál a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyenek előtted szeretet által.

Köszönjük, hogy adventben élhetünk és ennek a drága időnek minden szépségét, minden sürgetését komolyan vehetjük.

Kérünk, Urunk, hogy hívásod hangozzon most is. Köszönjük, hogy igéddel hívsz bennünket. Hívtál egykor és hívsz most is. Bár zúg, morajlik életünk vad tengerre, mégis köszönjük, hogy e zúgó, morajló zajok között a te halk, szelíd hangodat is hallhatjuk.

Köszönjük, hogy imádkozhatunk mindazokért a helyekért, ahol a mai napon hangzik a te hívásod akár itt Magyarországon, akár határainkon túl, akár magyarul, akár más nyelven. Légy áldott azért, hogy szolgálid hirdetik még sok-sok helyen.

Köszönjük, hogy ebből a hívásból mindig kiderül: rád van szükségünk. Semmi más nem kellene nekünk, ami az életünket betölti, megszépíti, ami nekünk üdvösséget és életet ad, hanem egyedül csak te. Köszönjük, hogy ezért magadhoz hívsz mindig. Légy áldott ezért, Urunk. És engedd, hogy ha már hozzád találtunk,

ISTEN AJÁNDÉKA: AZ ELHÍVÁS

legyünk hálásak nagyon, hogy el — és befogadtál bennünket. Ha pedig ez a hívás még csak külső, szó és hang, amelyik fülünkig ér, engedd, hogy ma meghalljuk, és szívünkig hatoljon.

Köszönjük, Urunk, hogy ez a kegyelem, amely felénk árad, Jézus Krisztusban, a mi Urunkban lett igenné és ámenné. Ezért engedd, hogy az Ő nevében járjunk eléd a kegyelem királyi székéhez.

Ámen.

Igehirdetés

Két vasárnap hangzott már közöttünk az Isten ajándékairól szóló örömhír: az Isten az embereknek ajándékokat készített el. Az egyik ilyen ajándék, amiről hallottunk a Római levél alapján: az Isten ajándéka az örök élet (6,23). „A bűn zsoldaja halál, de az Isten kegyelmi ajándéka örök élet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”

A múlt vasárnap hallhattunk arról, hogy Isten ajándéka az ígéret. Mindazok, amiket megígért, azok készen vannak, nem felejtődtek el, és ennek az advent és a karácsony is bizonyítéka: lám, amit Isten ígért, az készen áll, és eljött, akit az ősatyák hirdettek, vártak, akit a szent királyok óhajtottak, akiről szóltak az áldozatok és a törvény más szertartásai, az idők teljességében Isten kibocsátotta az Ő Fiát e világra, mégpedig azért, hogy éljünk általa.

A Római levél 11. fejezetében ez az ige a múlt héten szólt hozzám, ami igen nehéz teológia, és mégis a 29. versben szép lett nekem, hogy Isten visszavonhatatlan ajándékai és elhívása adatott nekünk. Látszólag tulajdonképpen két dologról van szó. A görögben is ott van: és. Ott van, hogy Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.

Az elmúlt héten olvasott példázat királyi menyegzőről, ahogy Máté ír róla, vagy a nagy vacsoráról, ahogy Lukács evangéliuma adja elénk, arra indított, hogy most úgy hirdessem az ígét ma közöttetek, hogy Isten ajándéka az elhívás is. Ennek a szónak: elhívás, tulajdonképpen a hívni ige a gyökere, és benne van ez: hívás, elhívás vagy hivatalos valaki, ami tulajdonképpen annyit jelent: meghívott. Valakihez érkezett a hívás.

Azért szeretném ezt összekapcsolni, hogy Isten ajándéka az elhívás is, és nem külön, hogy Isten ajándékai és elhívása, mert az egész Szentírás azt adja elénk, hogy az, amit az ember számára Isten készített, mind ajándék: az örök élet, az ígéret, a fiúság, a reménység, a szentség, a Jézus Krisztussal való közösség, az mind úgy vehető át, hogy Isten meghív erre bennünket. Ahhoz, hogy mi ajándékban részesüljünk, először a hívásban kell részesednünk. Isten ajándékát ugyanis a számkra nem csomagban küldi. Isten az ember számára elkészített ajándékát nem futárszolgálattal küldi, ahogy ma mondanánk.

Gyermekkoromban a távollévő rokonoktól mindig csomagot vártunk. Egy-egy alkalommal vagy karácsonykor elküldtük egymásnak az ajándékainkat. Azt becsomagoltuk, feladtuk a postán. Tudjuk, hogy a postán karácsony előtt megnő a forgalom, mert sokan küldenek ajándékokat. De Isten nem csomagban küldi el ajándékait. Azt mondja a Biblia: ezek csak Őnála kaphatók meg, csak tőle vehetők át. A hívás tulajdonképpen erről tudósít bennünket.

Ahogy itt a nagy vacsora történetében halljuk, arról tudósít bennünket, hogy van ilyen ajándék, és azt akarja elmondani: el kell jönnöd, hogy ezt az ajándékot elvedd, és a tied lehessen. Nem fogom elküldeni neked, de ha jössz, akkor minden a tied. *Ha jössz, akkor átveheted.*

Ezért hangzik Isten hívása. Ezért mondja Ézsaiás az 55. fejezetben, ami a Bibliának az egyik legcsodálatosabb hívása: Ó, mindnyájan, ki szomjúhoztok, jertek e vizekre. Isten nem azt mondja: küldöm nektek a vizet, hanem azt mondja: mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre.

Amikor az Úr Jézus Krisztus a János evangéliuma 7. fejezetének igéje szerint az ünnep utolsó napján feláll a templomban, akkor azt mondja: „Aki szomjúhozik, jöjjön hozzám és igyék.”

Ugye értjük? Eljött az Isten Fia ebbe a világba, és azt mondja: aki szomjúhozik, jöjjön hozzám és igyék. Tehát a hívás mindig azt jelentette, hogy az ajándékok nála vannak. A hívás mindig azt jelenti, hogy az ajándékok tőle vehetők át. Amikor a tékozló fiú hazatér, akkor az atya azt mondja: hozzátok ki a legszebb ruhát, húzzatok gyűrűt az ujjára, sarut a lábára, mert ez az én fiam.

Ezeket az elkészített tárgyakat, a gazdagságának jeleit és a fiúság jelképeit nem küldte el az Atya, ahhoz haza kellett jönni, oda kellett elé járulni, ahhoz azt kellett mondani: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok méltó, nem érdemlek semmit. Az ajándéknak pontosan ez a csodája, hogy az ajándékozónak sokba kerül, de a megajándékozottnak nem kerül semmibe. Az ajándék tehát Isten közeledése az emberhez. A hívás is Isten közeledése az emberhez. Azért ajándék ez a közeledés, mert ezt nem érdemeljük meg.

Amikor a Pál utcai fiúkban Nemecek beteg lesz és elmennek meglátogatni azok, akik a betegségéről tehetnek, az édesanya kínálja őket csokoládéval, akkor azt mondják ezek a fiúk: nekünk ezért nem jár csokoládé. Megdöbbenő jelenet. Ott van egy szomorú édesanya, akinek a fia talán halálos beteg, és talán azt ő is tudja, és ezeket a látogatókat meg akarja kínálni, azt mondja az egyik: nekünk ez nem jár.

Nem tudom, hogy advent második vasárnapján így szemléled-e az Isten ajándékát, az Isten hívását. Mindazt, amit Ő készített el nekünk, hogy nekünk ez nem jár. Vajon szemlesütve jövünk-e hozzá: nekünk ennek pont az ellenkezője járna. Büntetést, halált, kárhozatot érdemeltek — ahogy az úrvacsorai liturgiában mindig elmondjuk: hiszitek-e valljátok-e, hogy büntetést, halált, kárhozatot érdemeltek, és hacsak Isten meg nem könyörül rajtatok, elvesztek.

Elérkezik az Isten hívása, és az ajándék. A Római levélben az van, hogy Isten hívása megbánhatatlan, vagy más szóval: visszavonhatatlan ajándék. Az Isten hívása éppen ezért a Biblia szerint örök. Amíg Ő lesz, és amíg erre van az embernek lehetősége, az Ő hívását nem vonja vissza, nem bánja meg.

A Bibliában van ilyen, hogy Isten bánkódik, de ez nem azt jelenti, hogy megbán valamit. Isten ajándékai és hívása visszavonhatatlan és megbánhatatlan.

Ez a példázat miért hangzik el? Azzal kezdődik a példázat, hogy volt ott egy ember, aki hallja az Úr Jézus szavait, és egyszer csak azt mondja: boldog az, aki az Isten országának vendége. És erre Jézus elmondja ezt a példázatot, és befejezi azzal: bizony, mondom nektek, azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg az én vacsorámat.

Érdekes ez a keret, ami körbeveszi ezt a példázatot. Azt mondja valaki: Boldog az, aki az Isten országának a vendége. Jézus pedig befejezi azzal, hogy: bizony, mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, *senki sem* kóstolja meg az én vacsorámat. Boldog az, aki Isten országának a vendége — ez megállapítás, egy tény. Jézus itt arra akarja felnyitni a szemét ennek az embernek: vajon *te* vendég leszel-e? Ott leszel-e ezen a vacsorán? Vajon a Jelenések könyve 19. fejezetének igéjével boldog vagy-e, hogy a Bárány menyegzőjének a vacsorájára hivatalos vagy és ott leszel. Mert nem elég az tudni, hogy lesz vacsora.

Régen erre mindig kitértek a hitvallások magyarázói, hogy nem elég azt tudni, hogy Jézus feltámadt, hanem azt kell tudni, hogy értem támadt fel. Nem elég azt tudni, hogy Jézus meghalt, hanem azt kell tudni, hogy értem halt meg. Nem elég tudni, hogy Jézus fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától, hanem azt kell tudni, hogy értem öltött testet. — Ennek az igének a fényében azt kell mondani: nem elég azt tudni, hogy boldog, aki az Isten országának vendége, hanem az a boldog, aki tudja, hogy ott is lesz.

Néha elmondok példaképpen egy történetet. Az egyik fogyatékos-otthonban történt. Amikor az intézet vezető lelkipásztora erről a mennyei vendégségről beszélt, és megkérdezte a gyerekeket: ki lesz a mennyben? Az egyik kisfiú mondja: ott lesz Isten, egy másik: ott lesz Jézus. Egyszer csak valaki dadogva, a maga módján azt mondja: ott leszek én! — Nem elég azt tudni, hogy Isten országában vendégség lesz, nem elég azt tudni, hogy oda meghív embereket, hanem azt kell tudni: én ott leszek-e, hogy nekem üdv-bizonyosságom és örök életem van.

Ennek a példázatnak a kapcsán három dolgról beszélek most Isten igéje alapján. Az első: a meghívás oka. Olyan szép ebben a példázatban, hogy Isten nem valami bizonytalanra hívja az embert, hanem így kezdődik a példázat: volt egy ember, vagy Máté szerint a király nagy lakomát készített. Azzal a hírrel küldi ki a szolgáit, hogy hívják a hivatalosakat, hogy tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és minden kész. Gyertek el a menyegzőre. Leszögezi Isten igéje, hogy mire hív bennünket. Ez nem általános hívás, hogy gyertek el, ha jöttök lesztek, ha hoztok, esztek — ahogy tréfásan szoktuk mondani. Hanem megmondja, mire hív. Gyertek el, mert tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak. Ez valami hatalmas vendégség lehetett, nem akármilyen. Nem azt mondja, hogy az udvaron levő sánta csirkét leütöttük, megsütöttük, hanem tulkaim, hizlalt állataim...

Érezzük ebben, hogy ez a gazda milyen áldozatot hoz, amikor ezt a vendégséget szerzi? Érezzük, hogy milyen szeretet lehetett e mögött? Érezzük — mert tudjuk, hogy a példázatbeli gazda vagy király maga Isten —, hogy a gazda nem sajnálja a tulkait és hizlalt állatait odaadni. Aki nem sajnálta halálra küldeni el Őt, hogy megnyissa a mennyet a bűnös előtt. Érezzük, hogy mi az oka ennek a hívásnak? Az, hogy már valami történt, az, hogy már valami készen van, sőt nemcsak valami, *minden* kész. Azért hív, mert már valami történt.

Olyan szép az Isten igéjében, hogy a hívás tulajdonképpen, amellyel Isten jön felénk, mindig az Ő dicső tetteinek a felragyogtatása kell, hogy legyen. Mindig az Ő dicső tetteinek a tündöklése. Mit tett Isten.

Amikor a zsidó családok leültek este imádkozni, amikor elcsendesedtek és megköszönték a napot, akkor sorolták az atyák, hogy mit tett Isten. Amikor az Új-

szövetségben felhangzik az evangélium, az örömhír, akkor annak mi a tárgya és tartalma? Az, hogy mi történt a Golgotán. Az, hogy Isten hogyan adta oda az Ő Fiát.

„Tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak és kész minden.” Az, amit Jézus Krisztus a kereszten mond: elvégeztetett — azt jelenti, hogy minden kész. Kész van az üdvösség, az örök élet, kész van a bocsánat, kész van a kegyelem, kész van az elengedés. Erről szól a hívás és erre hív bennünket a mi Urunk.

A 2. Thesszalonikai levélben olvassuk azt az igét: elhívott titeket az evangélium által. Istennek hívása tehát az evangéliumban jön felénk. Istennek hívása az örömhírben, az örömmüzenetben jön felénk, amelynek egyetlen tárgya van: Jézus Krisztus meghalt a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért az Írások szerint. Beteljesedett Isten ígérete, és elvégeztetett a váltság.

Amikor nálunk két család megbeszélte, hogy meghívják a másikat, akkor általában az egyik megkérdezte a másikat: mit vigyünk? A házigazdák olyankor azt mondták: semmit, csak magatokat hozzátok. Olyan szép, hogy Isten hívása ilyen. Mit vigyek? Mit tudok vinni? Azt mondja Isten: ne hozzál semmit, mert semmit sem tudsz hozni, csak magadat.

Ezeknél a meghívottaknál nincs ott, hogy mit hozzanak, mert minden kész. Ez azt jelenti: nem tudunk semmit hozzátenni, minden fel van tálalva. Nem tudsz semmi olyat hozni, amit oda lehetne tenni az asztalra, hogy ez is fontos. Az ember semmit nem tehet hozzá ahhoz a kegyelemhez, és üdvösséghez, amit Isten elkészített neki. *Az teljesen kész.* Ezért mondja az ige: tökéletes, teljes, „hozzá mit sem tehetsz. Ő megtevé, váltságodat elvégezé.” Olyan sokszor próbálták ezt is, azt is. Egy kis törvénymegtartást, egy kis jócselekedetet. A gazdag ifjú próbálta hozni azt: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva — hadd tegyük hozzá, vigyünk mi is valamit a vendégségbe, vigyünk mi is valamit a kegyelem asztalához. És azt mondja: nem tudsz hozni semmi, ezzel nem jöhetsz. — Akkor elmegy szomorúan.

Sokan akartak hozzátenni ezt is, azt is, egy kis jócselekedetet, imádságot, böjtöt, adakozást — valamit mi is viszünk, valamivel hozzájárulunk ehhez a vendégséghez. Az örömhír az: ne hozz semmit, minden kész. Az egyedüli, amit tehetsz, hogy elhiszed ezt, és eljössz. A hit abban nyilvánul meg, hogy elindulsz és elmész oda, hogy átvedd, hogy részese légy. Csodálatos tanítása ennek az igének, hogy a meghívás oka az elkészített váltság.

Nézzük meg röviden, kik a meghívottak, a meghívottak köre. Az első versekben az van, hogy elküldi az Ő szolgálait, hogy akiket valószínűleg már meghívott, azokat értesítse: most aktuális, gyertek. Így hallottam hozzáértő emberektől, hogy abban a korban kaptak már egy előzetes meghívást. Amikor ez konkrétta vált, amikor elkészült a vacsora, megint kimentek a szolgálak és azt mondták: jertek, mert immár minden kész. — És akkor elkezdének mentegetőzni: ments ki, mert ökröt vettem, kipróbálom; földet vettem, megnézem; most nősültem, nászútra megyek, nincs ilyenre időm. És akkor a Király azt mondja: menjetek a város utcáira és útjaira. Kimennek, még mindig van hely. Menjetek a sövényekhez, a keresztutakhoz és kényszerítsetek bejönni mindenkit. Itt egyetlen szó fontos: *mindenkit.*

Ebben az igében Isten azt adja elénk, hogy Ő mindenkit hív. Vannak első körben meghívottak, és aztán ezt a meghívást kiterjeszti mindenkire. Azért mondom

ezt, mert a Lukács evangéliumában azok az ígék, amelyeket most olvasunk: a tétkozló fiú példázatát, mind azt tárja elénk, hogy vannak első körben meghívottak. Ezek a zsidók voltak. Ahogy Pál a Római levélben írja: övék a törvény, a próféták, a szövetség, az ígéretek, övék a hívás. Mert hiába övék, ha nem veszik igénybe. Ha nem azért élnek és cselekednek, akkor hiába az övék. Ha nem hiszik el, ha nem ragadják meg a meghívás okát, akkor hiába az övék. A zsidók ebben elől jártak, hogy Ábrahám fiai vagyunk.

Jézus mit mond nekik? Ha Ábrahám fiai volnátok, akkor hinnétek. Nem Ábrahám fiai vagytok ti. — Miénk az atyák, miénk az ígéretek, miénk a szövetség. — A hívás meg az, hogy ez konkrét legyen: élj velem!

Ezek az ígék mind arról szólnak, hogy van egy első kör. Pál apostol hova ment először, amikor a városokat és a falvakat járta? Mindig a zsinagógába. Amikor onnan kitessekelték, akkor ment a folyópartra, ment oda, ahol befogadták, és utána az Újszövetségben azt látjuk, hogy ez a hívás mindenkire kiterjed. Minden népre, nyelvre, ágazatra, emberre. Ennek a példázatnak ez a jelentősége, hogy Isten a hívását mindenkinek felkínálja, mindenkinek hirdetteti az evangéliumot. Ezért mondja a tanítványoknak: hirdessétek az evangéliumot az egész világon minden népnek. Menjetek a keresztutakra. Vannak, akik első körben hallják. Vannak, hogy mihelyt meghallják, már tudniuk kellene, de restek mindazok elhívására, amit a próféták szóltak — ezt a Lukács 24-ben mondja Jézus.

Ez arra int bennünket, hogy nagyobb lesz az ítéletünk, ha az első körben meghívottak visszautasítjuk ezt a hívást. Az ennek a példázatnak a gyönyörű evangéliuma: azok se keseredjenek el, akik nem első körben lesznek meghívva, csak másod- vagy harmadkörben. Mert az, hogy van még hely, az beszédes. És amíg van hely, addig Isten gondoskodik arról, hogy ez a hívás hangozzék. Ez azt jelenti: még mindig van hely, mert az Ő hívása még mindig hallatszik. Még mindig mennek ki a misszionáriusok, az ige hirdetők szerte a világra és hívogatnak. Ez azt jelenti: még van hely.

A példázatnak gyönyörű tanítása: azért, mert valaki nem jön, nem hiszi el, hogy minden készen van, azért a vacsora nem marad el. S Isten ajándéka megbánthatatlan (visszavonhatatlan) szó sincs arról, hogy Ő megbánta volna, hogy kár volt levágni a hízott tulkokat. Hogy kár volt ilyen áldozatot hozni. — Akik falun nőttek fel, tudják, hogy mindig valami különleges alkalomra hizlaltak állatokat. Ez a gazda nem bánja meg, nem mondja, hogy kár volt. Nem azt mondja, hogy jaj, de nagyot hibáztam, először fel kellett volna mérni, hogy ki jön el, és ahány fő, annyi hús. Annak mértéke szerint hív, amit már elkészített.

Értjük? Sehol nem olvassuk az ígében, hogy a mi Urunk megbánta volna, hogy az Ő Fiát elküldte ebbe a világba. Isten ajándékai és hívása megbánthatatlan, visszavonhatatlan. A vacsora nem marad el. Azt mondja: menjetek a keresztutakra és hívjatok mindenkit.

Harmadszor erről legyen szó: itt egy olyan szót mond: a meghívottak reagálása. Két szót emelek ki ebből. Az elutasítók azt mondják a meghívásra: ökröt vettem, kénytelen vagyok kimenni, földet vettem, kénytelen vagyok megnézni. — Ez a szó ütötte meg a fülem: kénytelen vagyok. Ebből azt hallottam ki: kényszer a számomra. Mintha azt mondanák ezek az emberek, akik visszautasítják a meghí-

vást, hogy nem tehetek másként. Ebben van valami olyan is, ami a bűnnek a tulajdonsága, mert az mindig kényszer.

A bűnnek ez a rabsága, hogy az ember kénytelen. Aki iszik, kénytelen inni. Aki valamilyen szenvedélyben van, kénytelen űzni azt a szenvedélyt. Mint a kutya, hogy kénytelen abban a körben mozogni, amíg a lánc engedi, amíg fogja. Az ember is csak abban a körben mozoghat, amelyben rabtartója engedi. Kényszer alatt van ez az ember? Azért, hogy megnézzé a földjét? Nem megnézhetette volna a vacsora után? Nem, neki fontosabb — és itt meglátjuk: a bűnös embernek menyire tönkrement az értékítélete. Engem valaki ünnepre hív, én meg dolgozni akarok? Valaki engem kényelemre, pihenésre hív, én meg fáradozni akarok? Öt iga ökröt vettem, ki kell próbálni. Nem tudom, hogy próbálta ki egyszerre, ő pihenésre van hívva, de ő fáradozni akar. Ő vendégségbe van hívva, hogy egyen, el van készítve, de ő fáradozni akar.

Hogy mennyire tönkrement a bűn következtében az ember értékítélőképessége... Amikor valaki az Úr Jézusé lesz, ez fog megváltozni. Elmondja az ilyen ember majd Pállal, hogy „amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat kárnak és szemétnak ítéltem a Jézus Krisztus ismeretének páratlan nagyságáért.” Amelyek nekem egykor kár és szemét volt, azt meg mindennél többre értékelem.

Mi a bűnük ezeknek az embereknek? Nem értékelik ezt a kimondhatatlan szeretetből készített vacsorát, amely tulajdonképpen több, mint egy vacsora. Úgy látom ennek az igének a kapcsán, hogy a vacsora csak eszköz, a cél nem a vacsora, hanem az Isten igéje szerint az *Úrral való közösség*. Hogy közösségben legyenek a Királlyal. Máté leírja, hogy Isten ezt a menyegzőt az Ő Fiára nézve készítette.

Mit mond Pál apostol az 1Korinthus 1,9-ben? Áldott az Isten, aki az Ő Fiával való közösségre hívott bennünket. Ez itt a döntő. A vacsora csak eszköz, csak ráadás, ez mindig jelentette a közösséget, hogy ez a Jézus a bűnösökkel (Lukács 15) együtt eszik. Ez a vád. Vagyis az, hogy közösséget vállal velük. Bűnösökkel, vámszedőkkel, paráznákkal, samáriai asszonyokkal beszél, a házasságtörő asszonynak mondja: megbocsáttattak néked a te bűneid. Erre hív bennünket Jézus. A vele való közösségre, és arra, hogy ebben a közösségben adhassa át nekünk minden javát és minden kincsét. — Vele együtt mindent minékünk.

Jézus nemcsak arra hív, hogy *nála legyünk*, hanem arra, hogy *vele legyünk*. Majd a Lukács 15-ben látjuk ezt. Nagy különbség. A nagyobbik fiú ott van nála, az atyai házban, de nincs vele. Mert más dolog nála lenni, és más dolog vele lenni. Jézus azért hívta az övéit, hogy vele legyenek. Vele itt ebben az életben és vele majd az örökkévalóságban. Nem kevesebbet hallunk ebből az igéből.

Nem azért rettenetes ez a visszautasítás, mert valaki azt mondja: köszönöm fogyókúrázom, köszönöm diétázom, hanem az, hogy visszautasítja ezt a közösséget. Nemcsak azt utasítja vissza az ember, amit készített a gazda, hanem magát a gazdát utasítja vissza, és ez a rettenetes. Az, hogy az ember elvész, annak az lesz az oka, hogy visszautasítja azt, akitől jön minden jó adomány és tökéletes ajándék. A világosság Atyját, és az Ő, Fiát, az Úr Jézus Krisztust.

Advent igéje, üzenete, evangéliuma az: hívása hangzik. „Krisztus hívása hangzik, az ige hogyha szól, e drága szóra szíved mondd, nem válaszol?” Mondd azt

ISTEN AJÁNDÉKA: AZ ELHÍVÁS

neki ma: igen, Uram! — ezt felelem, Lelked, ha hív, s megyek. Szerelmed legyőzte szívemet, ujjongva dicsérem áldott neved. Igen, Uram! — ezt felelem, és elindulok veled.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy kegyelmes és irgalmas vagy. Késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.

Áldunk, hogy mindenkit hívsz, és fáj neked minden visszautasítás, minden meg nem hallott, komolyan nem vett hívás.

Köszönjük, Urunk, hogy azokat, akik mégis ott lesznek a te vacsorádon, úgy hívod, hogy Lelked hathatóssá teszi ezt a hívást, amely elhívássá is lesz.

Köszönjük, hogy hozzánk és sokunkhoz elért ez a hívás. Köszönjük nemcsak azt, hogy Jézus Krisztusban mindent meglettünk, és minden kincsünk lett nekünk, köszönjük azokat is, akiken keresztül ez a hívás érkezett hozzánk. Azokat a szolgálókat, akiktől hallottuk, hogy immár minden kész. Köszönjük, hogy Lelked munkálkodott a szívünkben és megvilágosította értelmünket, elhitette velünk, hogy igen, valóban minden kész. Semmi mást nem kell tennem, csak elvennem és elfogadnom. Csak menni a vele való áldott közösségben, örülni és örvendezni.

Köszönjük, Urunk, hogy ezt a lehetőséget ma is kínálsz. Köszönjük, hogy láthatjuk ebben a példázatban, hogy nincs lemaradva senki sem. Aki kimarad, azért marad ki, mert nem vette komolyan a te szent hívásodat, és mindazt, amiről ez a hívás szólt.

Köszönjük, hogy az elmúlt héten is tartottad és hordoztad az életünket. Köszönjük, hogy kit-kit közülünk a maga útján, munkájában, tennivalójában, harcaiban, próbákban vagy kísértésekben őriztél és védtél. Köszönjük, hogy felettünk tartottad áldó kezdetet. Köszönjük mindazt az ajándékot, amit testi, vagy lelki képpen kaptunk.

Köszönjük, hogy kezédbe tehetjük betegeinket, gyászolókat, akik a múlt héten temették szeretteiket. Köszönjük, Urunk, hogy imádkozhatunk gyermekeinkért, fiatalokért. Mindazokért, akik a vizsgára készülnek majd. Imádkozhatunk a teremtett világért.

Urunk, könyörülj meg rajtunk, hogy ne a karácsonyi vásárlási láz töltse be életünket, hanem a te hívásod komolyan vétele, meghallása és elfogadása.

Kérünk, hogy mindazokat az imákat is hallgasd meg, amit most csendben előtted mondunk el.

Ámen.